

ОЧИТЕ НА ГРАДА
РЕНИ ВАСЕВА

©Рени Васева, автор, 2019

©Издателство „Многоточие – М”

©Корица и оформление: Даниел Меразчиев, 2019

Редактор: Ивелита Цветкова

Очите на града, Стихотворения

Българска, първо издание

Всички права запазени

ISBN 978-619-7542-03-5

Посвещавам на внуците си Ирен и Слав

1. ____Сътворение____

Хващам ръката ти и се учим да пишем.

Буква по буква оставяме своите думи
като графити по кроткия пясък,
дето поема петите ни в себе си,
по вълните, изхвърлили яростно семето
на своята нощна възбуда,
по островчето отсреща,
което се чувства изпъдено,
по белите мидички, все по- горещи
от толкова обич.

Разказваме своите думи на лодките,
приютени в прегръдка от кея,
на мрежите, полегнали върху водата,
на немите риби, които сричат наум
и се крият в дълбокото
от студената ласка на вятъра.

На медузите с парещи пръстчета-
подводни луни,
на онези скали в хоризонта,
до които се стига само в спомена.

На тревожните гларуси,
неспиращи да дърпат небето
надолу- късче по късче-
и да го давят в солената, тежка вода.

На фара, който продължава
да мига във вечността,
за да не заспим...

Вече мога да пусна ръката ти.

Сътворението е наше.

Сега можем да съгрешим.

2. __Баирчето__

Баирчето затваряше очите си.

Светулките се гонеха,
играеха на криеница,
затулваха фенерчета в тревите.

Отсреща гаснеха
последните прозорци на панелите-
овце на паша сред полето,
остригани, еднакви,
сбутани на купчинки
сред изморената до смърт земя.

Баирчето щастливо си прегърна
всичките светулки и заспа.

Но тази сутрин заприиждаха машините,
захапах зелената трева,
размазаха невинните създания
и заявиха на света,
че имат ново притежание.

Баирчето се ронеше като бисквита,
а нежното му тяло
се покри със кални рани.

"Но аз съм тук от Сътворението!

Аз помня ябълките
в райските селения!"-

го чух да казва.

О, как горчиво съжеляваше баирчето,
че беше приютило Ева и Адам,
затрогнато от сълзите на двамата.
Библейската ни драма е измама...

3. _____Въпроси_____

Лятото не задава въпроси,
лятото дава отговори:
със златни парички в косите,
с букетче в зелено и синьо,
с небе, на което примигват
хиляди мъдри звездици.
С тъгата, която ще мине
като юлска буря в зениците,
с умората, дето забравяме
на диванчето в кухнята.
Ухае на плодове и на обич.
Перденцата в бяло са спуснати,
размахват ръце към деня
и смело се втурват към него
със своя побратим- вятъра.
Топлина се разлива навсякъде.
Лятото не задава въпроси,
лятото дава отговори.
Въпросите ще завалят в душите
с първите слани, които
неусетно се промъкват в дните ни.
Въпросите ще са без отговор,
когато зимата ни вледени звездите...

4. _____Моите степени за сравнение_____

Моите степени за сравнение,
твоите крачки във тъмното.

Малко преди да се съмне,
малко преди да се втурне
денят в коловоза на нощното.

Моите степени за сравнение
болят още от снощи.

Те са фрактура на костите,
от тях се окуцява,
няма да можеш да стъпваш
ни бос, ни с железни обувки.

Ще ти се иска да дойдеш
с вълшебно килимче до прага ми,
малко преди да се съмне.

И когато излязат на двора
моите степени за сравнение,
по мъжки да поговорите.

А аз ще чакам отвътре
да си намериш стъпките...

5. ___Просякиня___

Протягам ръка

и милостинята пада в дланта-

двайсет стотинки,

като манна небесна

се сипят в душата ми.

Черно е в подлеза,

газим във тиня, защото валя,

а дъждът се нанесе при нас

и нахално донесе

вкуса на града.

С миризма на урина и плесен

се свиква. Уж е лято,

а есен слиза по стълбите.

Кънтят стъпките на минувачите,

зъзнем под празните погледи.

Детето побутва с ръчичка

късметлийската си паничка.

Пръстите ми изтръпват,

но аз не помръдвам.

Още десет стотинчици

в шепата ми простенват.

Може би ще вечеряме...

6. _____Ден_____

Колко лесно е всъщност
да си отворя очите
и да скоча в този ден,
за да зароя болката в него.

Улички, после кафето-
на ъгъла срещу мен,
масичката във златно.

Разбира се, може и с мляко.

Да платя, много бързам.

Пазаруване в "Лидъл":

хляб и домати,
черешите на промоция,
пак не взех кошница.

Заповядайте отново!

Отворих ли си очите?

Може би пак сънувам,

че съм онази Алиса,
дето се скрила другаде,
дето си сменяла ръста,
за види боли ли...

Колко лесно е всъщност
да си измислям герои,
да ги обсъждам във дните си
със света срещу мене.

Става ми трудно само
при срещата с огледалото,
когато се гледам в очите...

7. ___Ева___

Ти беше толкова неуловим,
обсебен от самия себе си.

Ти искаше да вложиш
собствен лик навсякъде.

Създаваше света неясен, говорим
и търсеше във словото си
аргумент и смисъл.

"Добро е"- каза ти
и не добави нищо друго.

А аз не бях достойна част
от твоята космическа идилия...

Аз искам много повече
от вечното добро, което
подава свойто захаросано лице
от институцията на небето.

Аз искам на въпросите си отговор.
Не мога да съм сигурна в доброто,
щом нямам свобода,

щом само твоят съд ще възвестява,
а аз позор ще съм-
изгонената Ева

от райските прозрения на мисълта...

8. ____Като Исус____

Тишината мълчи,
разпъната на кръст.

А аз съм селският идиот
и вие ме наричате Исус.

Вървя от изгрева
и следвам сенките
на живото и мъртвото...

Безценно е това докосване
до цъфналите диви тръни,
които жулят голите колене.

Безценна е играта
на сънените пеперуди,
залитащи по мокрите ливади,
целувката на жадните пчели
със всеки нежен цвят.

С ръцете си докосвам дивото,
в сърцето ми се вливат
струите на синята пустиня...

А къщите кънтят,
превземани от празнотата.

Гласовете им се сливат в ехо,
пригласящо на дъждовете и на вятъра.

И само слънцето ги грее милостиво.

Аз днес присядам
на всеки срещнат праг,
за да послушам старите истории.

Те напояват сушата в сърцето ми.

А аз съм селският идиот
и вие ме наричате Исус.

9. ____Селфи____

Оглеждах се във дограмата
на стария панел.

Блестеше млада и предизвикателна,
примамваше без срам
усмивката на слънцето
и я мултиплицираше
в стотици топли зайчета.

Боята беше нова,
етажът ти- саниран
в един тревожен цвят,
какъвто често виждах
във южните квартали.

Изследвах си лицето
и чаках да те видя,
защото чух да казваш:"Слизам!"

Но не на мене, не на мене...

На тази кротка уличка
аз се превърнах в бремена,
в излишни, неуютни думи.

Заслизах по етажите обратно
и все се молах да не се обърна.

А там, на ъгъла, до кофите с боклука
видях очите си във дограмата-
изхвърлената, старата, изгнилата.

Видях и телефона във ръката си
и щракнах спомен.

Селфито ми улови душата.

10. ____Път____

Разпиляват се стъпките.

Пътят неясно бележи своя посока.

Притегля към себе си,
дразни притъпените сетива.

Очите събират света,
потапяйки цели флотилии:
детски крясъци, облаци,
пържените филии,
трафик по главната улица,
нечия измислена красота.

И да, там, на края на детството,
наднича през счупен прозорец любовта.

Очите страдат, че ослепяват,
защото някак бързо минават
все покрай нещо неясно, незримо.

Но всъщност сърцето открива,
че има какво да откраднем
от рибешко лято, от ръжена есен,
от някаква пролет- ефимерна, незрима...

За нашите стръмни пътеки
през бялата зима.

11. ____Загубвахме очите си____
Загубвахме очите си
във тъмното,
срамувахме се в гънките
на нощните чаршафи,
надиплени между панелите
във тясното пространство
на малката квартална уличка.
Протяхах длан
и можех да ги пипна.
Сатенената мекота
погали пръстите ми
и ме прегърна...
С една изгубена светулка
на терасата-
твоята цигара,
искам да осъмна.

12. __Изгрев__

Изгревът изпрати
нежна златна люлчица
и във нея седнахме
моят град и аз.
Залюляхме делника
заедно с кафето,
с тичане по стълбите,
сутрешния вестник.
Със тревите, дето
избуяха снощи,
оплодени властно
от стенещия дъжд.
Изгревът изпрати
хляба си изпечен,
а градът и аз
радостно се втурнахме,
изгорихме длани
в божията фурна,
но дарихме всекиму
залъка наречен...

13. ____ Да се гмурна ____

Да се гмурна
в дълбокото синьо-
само днес ще е тука.

Утре мога
да го загубя
или отмина...

Слънцето бавно узрява
в тишината на лятото.

Идва неземна, отвъдна,

непозната...

тишината
на святото.

14. ___Мама___

Мама- с тънките токчета,
мама- с рокля на точки,
се усмихва смутена.

В черно- бялата снимка
тя е някак смалена.

Наивна Алиса,
дете смело ще пие
еликсир с етикетче.

Във ръцете- букетче,
размазани в сиво, цветя.

Зад гърба ѝ наднича война.

Избелялата снимка
с дантелени краища
е на мама за сватбата.

В този ден татко
вече го нямало...

Виждам му сянката.

15. ___Нестинарско___
Въглените
вече са посипани
по тези тротоари,
разнебитени
от грубото им обладаване.
Белязани от ласките
на гумените длани,
издрани от копнежите
на старичките ламарини
да се притиснат
до техните мечтани линии,
с изхвърлените сокове
от толкова коли...
Въглените парят
под нозете ми,
а аз танцувам.
Опитвам се
да излекувам раните
на тези болни тротоари.
Под босите пети
се чуват гласовете
на всички улични жени...

16. _____Детство_____

Стъпките ни падаха
на дъното на пясъчната дюна.

Тя все ни спъваше,
гореше под петите ни,
на трънчетата острите карфички
забиваше във пръстите.

Играеха златисти кръгове в очите ни.

Подгонвахме си стъпките по пясъка,

а той не свършваше,
изтичаше надолу към морето,
поронваше се

като поизсъхнал кекс с какао,

какъвто във неделя

ни печеше мама,

а кухнята ухаеше на лято.

Стъпките ни падаха,

но ние се протягахме и хващяхме
най- шарените хвърчила в ръцете си,
а после плувахме със тях в небето...

И слънцето отказа да залезе,

остана си завинаги, където

в далечината свършваше морето.

Все още във очите ни просветва

онази светлина от лятно детство.

17. ____Камъче____

Подаде ми бяло камъче,
да изпиша новото име.

Имената ми много са.

Най- напред името мамино,
мамино, още бащино.

Наречено от орисница
да носи съдба и знаме,
да бъде звезда над пътя ми,
колиба в планинска буря.

После е име любовно.

За него човек умира,
от него човек се ражда.

То е име на галено
и се шепне с вечерница.

Подаде ми бяло камъче
бледият конник в ръката,
да си напиша името,
с което ще мина оттатък...

18. ____Между зеленото и синьото____

Потъвахме в тревите
под рехавата сянка
на дивите дървета.

Попаднали в кръвообращението
на изнемогващата пръст
и жадни за вълшебната ѝ влага,
прониквахме до дъното
на своето съществуване,
до дъното на всякава човешкост.

И я отхвърляхме.

Раззеленявахме се и цъфтяхме
във влажните прегръдки,
фотосинтезирахме копнежа си,
задържахме дъха си
във хиляди целувки
и съществувахме

между зеленото и синьото
на своето любовно измерение.

В далечината като във видение
от някакво футуристично бъдеще
чернееше бетонът,
полюшвах се сгради монументи,
а цветовете бяха арестувани

във тъмните килии на апартаментите.

Ако смъртта е сливането ни със всеки цвят,
отвъд панеленото съществуване,
художниците вътре в нас
ще тържествуват...

19. ___Поема за безликите___

Поетът нарисова художник,
удавил своя шедьовър
във водите на Сена.

Музикантите днес са на сцената
в мръсните подлези,
основен рефрен

на отминаващите мотриси.

От студа и влагата втриса,
ръцете изтръпват,

но тълпата вече настъпва

и ти наместваш паничката пак.

Във виртуалния мрак
поетите продават своите думи.

Някои кротичко мънкат,

други истерично крещят,

но думи валят в тишината

на прашното лято

и покриват деня

със измислени светове.

Думи на показ, думи на мегдана
на нашата гордост.

Днес художник написа,

че изложбата му е посетена-

една жена си излязла от залата

щастливо смутена.

Вчера цигулката във метрото се счупи,

а хората спряха

в едноминутно мълчание.

Тишината беше неловка-

част от живота,

който не можем да купим.

А утре? Стените на много поети

ще бъдат неми и слепи.

Ще ги убиваме бавно

с куршумите на суетата,

ще ги изтриваме

с надменното си мълчание.
Ставало е и пак ще стане...
Безликите заплахаха скришом
за своето "Там".
Не можеха да признаят,
че изпитват и срам.

20. ____От приказките____

От приказките съм дошла,
измислена във нечий мрак,
създадена от най-самотни думи.

По кръстопътищата дълго търся знак.

И все не съм наясно със посоките,
и все попадам в дивата гора,
и все вълшебни пръстени сънувам...

Градът е моят омагьосан свят.

Във него са ми скритите пътеки,
които ще ме доведат накрая
през деветте квартала във десетия.

И там, сред тъмната панелена гора,
ще светне някакъв прозорец в мрака.

Ти, омагьосан пак от вещицата зла,
на масичката в кухничка една,
до чаша топъл чай ще ме дочакаш ли?

21. _____Всички сме деца_____

Под чадъра на лятото
сме се струпали всички.

А то вече раздава
чисто нови боички
и ни готви за есенни
цветови комбинации,
и ни дава шаблони,
картинки и знаци.

Само трябва самички
да подострим боичките,
да си вземем триножника
и във делника скромно
да рисуваме спомени
и мечти, и желания...

И тогава лятото
с нас ще остане.

22. ____Милостиня____

Милостиня за този град,
милостиня за спомена.
Тъжна уличка и площад
със чешмичка изронена.

Две чучурчета счупени,
струйчицата подлизва,
зажаднелите устни
капка кръв ще оближат.

Милостиня за птичето,
дето моли водата
за целувка по човката,
да събуди крилцата му.

Гледат гузно терасите
и си крият очите
зад прането, навесено,
дето мисли да литне.

Дето иска от влагата си
да даде на просторите
и протяга ръкавите,
сякаш ще проговори.

Милостиня за този град,
милостиня за спомена.
От очите пресъхнали
днес сълза се отронва...

23. _____Добрата смърт_____

Усещах я във стъпките си,
следваше на дишането ми тревогата.

Разбираше, че изнемогвам
под всеобхватното небе на тази обич.

Обръщах се назад като Орфей,
когато водел своята Евридика
към илюзорния си свят на гений.

Очите ми потъваха
във плиткото на мрака,
макар че беше твърде лесно
в такава нощ да се дочакат
онези жълти, сладостни звезди,
които в лудостта си Ван Гог ни подари.

Опитвах се да бъда много тиха
и да не предизвиквам
странното усещане за свършек на света:
за изоставените къщи
и ослепените прозорци,
за жалното скимтене на оглушалите врати,
останали без стави, олющени, сълзящи,
които в старческата си безпомощност
все още вярваха във щастieto.

Вървах сред зейналите улици
на тоя тъжен град, а в стъпките ми
се промъкваша останки от живот.

Чертаеха един самотен път
без теб, за теб и с все по- близката усмивка
на добрата смърт...

24. ____ Писмо ____

Планината изпращаше
облачета писма
чак до другия край на града,
а те се трупаха
в пощенската кутия
над зеления парк.

И избликнаха думите:
нежни, гневни и яростни,
на любов и внезапна омраза,
необяснима, ранима, ненужна...

Омразата беше погребана,
поставихме кръст
на онова минало,
панахидата беше отслужена.

Над лятната суха могила
дъждът облекчено
започна да плаче.
Неусетно обаче
отмиваше и любовта ни.
Тя щеше да бъде щастлива
със своята омраза
във здрача.

25. ____Самодива____

Вече виждам и в тъмното,
значи скоро ще съмне.
Бродя, трижди проклета,
в този каменен град,
дето босите стъпки
ги захапват паветата,
дето ризата бяла
я къса асфалтът,
а парчетата вятърът
ги разнася по сградите,
по етажите, дограмите,
дето пазя очите си
от слънцата измислени,
дето хората бягат
от думи неписани...
Значи скоро ще съмне,
да умия очите си
във росица посребрена.
Само локви пред мене са,
само кална водица.
Ровя в жълта тревица-
мойто биле го няма.
Мойта цветна поляна
е през девет морета
във незнайния свят.
Аз съм трижди проклета
да обичам сърцето ти,
да сънувам очите ти,
да мечтая ръцете ти-
в този каменен град.

26. _____Залез_____

Когато с трамвая
приближаваше залезът,
в очите ми пламваха
искрици от пътя му.
Съвсем незначителен,
между няколко спирки,
изпотен посред лятото,
гладен и мърляв,

трамваят бе моята
радост неказана.

С очи уморени,
с подутите глезени,
със вечния пийнал
бездомник, зарязал
торбите си пълни
край нечии колене.

На седалката вляво
се прегръщаха двама.
Във очите им залезът
безболезнено светна,
после бавно угасна,
а небето изтръска
последните капки
в зениците ... слепи.

И те се усмигнаха
и се целунаха
под кратката ласка
на топлото лято.

Трамваят бе тяхната
вълшебна каляска
и тяхното чудо-
проглеждаха влюбени...

27. _____Думата_____

Думата беше заседнала

някъде в гърлото

като откраднато зальче

от кифла на малко дете.

И дълбаеше, дълбаеше в тъмното,

и отнемаше въздуха,

и натрупваше образи в себе си...

Две по две се подреждаха

брънки в синджира,

който връзваше моята обич

в колиба на зло изоставено куче.

Думата беше заседнала в мене

и аз трябваше да се уча

отново да сричам света,

отначало да го говоря,

да катеря на смислите всеки баир.

Но тази захаросана дума " обичам"

не се разтопи, не преглътнах състава ѝ

като хранителна ценна добавка

към моето щастие. Аз бях орисана

да заеквам до последния зальк.

И все да му търся смисъла...

28. _____Вечер_____

Мократа вечер
плете покривало
от синя тъга.

Отми се луната
и нейната сребърна сянка
изтече във мръсните вади
на градското щастие.

Покриха я
пенести облаци,
пълни с дъждовна вода,
и дълго лежаха,
тежки и мокри,
върху нейното кротко лице.

Луната просто прие
във дъждовната нощ
да не съществува...

Стоях на балкона,
дъждът угаси
мойта цигара,
почти се опита и мен да отмие...

В сърцето си старо
потърсих достатъчно облаци,
зад които и днес да се скрия...

29. _____Сладоледено лято_____

Сладоледено лято
се стапя в очите ти,
градът е поспрял
за минута до тебе.

На хорце са се хванали

дружно колите,
булевардът се къпе
в щастливо зелено.

Във всеки прозорец

покълват лъчите-
на хлебното слънце

посятото семе,
пияни от топлото,
врабчетата пърхат
и кръстчета кални
рисуват край локвите.

Запалени облаци
гасят преди мръкване
небесни чела
и се готвят да плачат.

Сладоледено лято
сладни върху устните
и разбира се,
още целувки очаква...

30. __ Старост__

Зъзне сивата тераса
с мръсната мазилка. Бавно
сбръчканата кожа пада.

Остаряла е отдавна.

Пази спомени за лято
с тихи часове във здрача,
доверява, че когато
не я гледат, ще поплаче.

Иска да си помечтае
пак за мигове честити,
но сърцето ѝ си знае-
тъжно ще се ронят дните.

Може ангели небесни
на перваза да присядат.
Ще я топлят с божи песни,
кротък полъх ще оставят.

Може...Грозната тераса
под дъжда от студ се свива.

Стара коледна украса
сълзи и ръжда попива.

31. _____ Спомен _____

Дъждът преливаше
от уличните шахти,
не спираше да бие по стените,
да брули цветовете на липите,
да се притайва
някъде под плочите,
а после да изскача
под стъпките ми из засада...
Обувките ми вече бяха мокри,
а входната врата на кооперацията
не се затваряше.

Две прагчета опазваха
все още сухи
мазетата и каменните стълби.
Миришеше на котешка урина.
Наложих се да си сваля обувките
и боса да премина.

И сякаш мълнията освети сърцето ми,
а времето се приюти във мигове,
когато аз и ти едва достигахме
прозореца на класната ни стая,
когато локвите ухаеха,
препълнени със попови лъжички,
когато винаги , напук на всички,
си прашахме целувки със ръка,
когато пускахме в хартиените лодки
написани с молив желания...
Помолих се на този летен дъжд
да поостане.

32. ____Кино____

Дъждът удави уличката

и весело подмина

стария квартал.

На ъгъла самотно

се рушеше киното

и в пустия салон

върху червените седалки

се изливаше вода.

Течеше кална, улична,

но някак твърде жива.

Издени от мишките,

седалките се свиваха,

зиморничаво кихаха

и пак подхващаха

да си бърборят.

При някоя по-волна реплика

на мръсния екран

лицата им съвсем поруменяваха.

Седалките се подмладяваха,

а старият джебчия

с усмивка продължаваше да пие.

Ракията му беше сипана

в пластмасова бутилка,

а слабичкото куче

спеше във краката му.

В съня на кучето

децата от квартала

се умилкваха

и само най- голямото го биеше.

Дъждът отнесе

кучешките сънища,

човекът се намести на седалката.

Присветнаха светкавици...

Седях във тъмното

и ясно виждах филма-

красавицата тъжна

и звярът ѝ проклет.

Във края му
целувката бе истинска.

Два сиви плъха
свойски се закискаха,
че бяха влезли гратис, без билет.

33. __Облаци__

Привикваха ме облаците,
тъмни, дъжделиви,
подхващаха ме с обич под ръка.

Водата капеше от тях -
на мама суроватката,
когато сиренето
се отцеждаше на двора.

И само покривите
скачаха из локвите,
дъждът загръщаше
във шлифера си
уличните лампи.

Подгизнала до кости,
котката се приюти
в краката ми за малко.

И тръгнах с облаците
на разходка,
чадърът ми оранжев
се поклащаше.

Изгрявахме на уличката
във началото,
а после бавничко
залязвахме във края ѝ.

34. ____Разговор____

Морето разговаряше с брега
и нещо все му обещавахе:
съкровище и златна рибка,
вълшебен остров, алени платна...
А после се отдръпваше внезапно
и всичко обещано се забравяше.
Било е просто сън, измамен бряг,
разтухата във самотата.
Морето пак прибираше вълните
и им се караше за щедростта.
Осеяли брега със бели мидички,
те тихичко избутваха една жена.
Брегът я искаше, тя бе му обещана,
той чакаше прегръдката на босите нозе.
Морето се задъхваше,
любовно я придърпваше
и вплиташе в косите ѝ отровни цветове.
Вълните я крадяха и тайничко полагаха
красивото ѝ тяло на зейналия пясък...
Стоях на онзи бряг и просто си представях
на твоята любов неистовия крясък.

35. __Градушка__

Градушката затрака

остри зъбища,

захапа края на града

и като пяна се размята

от бесните уста

на небесата.

Очаквах кръв да шурне

в разкъсаните вени

на дърветата,

очаквах тези

оглушителни парчета

да ми припомнят тайните

на пазената във забвение

ледена епоха

на душата ми.

Но странна лекота

замръзна в мене.

Градушката помете

кал и болка,

стихията на спомена

за миг изля река

от бистра слънчева вода.

И сякаш на смирението ми

в отплата

наистина се появи дъгата...

36. _____Лястовица_____

Подлезът е лабиринт
от пусти коридори,
бетонен бункер,
в който посред лятото
се къпя в студ и влага.
Вдишвам миризмата
на котки и урина,
стъпките ми в ехото пропадат,
бързам да премина.
Няма изход. Сивите стени
ме окупират със графити-
символи, които не разбирам.
Тревожа се и спирам...
И тогава очите ми прерязва
полетът на лястовица.
Проследявам я и виждам
малкото гнездо
със четири надигнати главици.
Тревогата у мен
се свива до карфица,
а после се стопява
като захарен памук
в устата на детето ми.
И точно в този миг
приижда във очите
на пенести вълни небето...

37. ____Трамваят____

Дърветата подтичваха
край линията на трамвая,
изкачваха се и пропадаха
сиви, прашни здания.

На запад се притулваше
бонбоненото слънце,
разтекло се във жегата
по старите балкони,
в прозорците и горе-
по литналите покриви.

Трамваят се полюшваше.

На задната седалка
похъркваше клошар,
подпрял глава небрежно
на вехта, черна чанта.

Човекът спеше праведно
във жегата на лятото.

Градът го подминаваше,
а хората наоколо
едва го забелязваха,
погълнати основно
от виртуални образи.

По бялата коса
искреше ореол.

Едно дете над спящия
ръцете си протегна
и с шепите си малки
направи нежна сянка.

38. __Метафори__

Метафори цъфтят
до кофите с боклук,
дъждът отмива смисъла
във градските канали.
Закърмени с метафори,
глухарчета растат.

Пластмасова токсичност
посяваме в земята,
лицата си заравяме,
погребваме самички
божествения цвят
на нашата метафоричност.

39. ____Игра____

Градът беше мойта игра,
а аз бях детето на господ.
Подреждах във ранното утро
една кръстопътна война.
Булевардът просветваше светофарно
и водеше своите войници
вляво и вдясно-
плътни разноцветни редици.
Колите моторно подвикваха,
дрезгаво се заканваха някому,
препушили, едва- едва дишаха
и безразсъдно се надпреварваха...
Градът беше мойта игра,
а аз бях детето на господ.
Светофарът- три водни боички,
щеше да стигне за всичко.
С дъждеца размих червено и златно
по гребена на кооперациите,
а после поръбих всеки сънен прозорец
в красива позлата.
Размазах зеленото с пръстчета
по прашните хилави храсти,
по тъничките дръвчета,
по некосената боклукчива трева.
Зеленото се залюля пред очите ми
в сияещи кръгчета радост.
Градът беше мойта игра.
Поизправих му кривите ръбове,
а на "Графа" специално оставих
две- три локвички да просветват
с отразено небе и слънца.
Всяка локвичка имаше
собствено слънчице, изгряващо в мрака
на космическия бетон...
Аз бях детето на господ

и създавах града-
форма по форма и тон след тон.

40. __ Пустиня__

Бях зелена, цъфтяща

и дъхава,

бях вода и небе,

потопено в очите ти.

Днес съм твоя пустиня.

Изронена, сива,

със заоблени

скални отломъци

минало щастие.

Под твоите ръце

с амплитудни различия-

понякога плюс петдесет,

а понякога

с минусово пропадане-

ерозирам

до степен на невъзможност

да остана цяла, мокра

и плодonoсна...

Много ми се иска

да те превърна в мираж,

който само в мислите си

да докосвам.

41. ____Звездоброецът____

Звездоброецът

отвърна очи от небето

и заплака.

По тротоарите

мракът се плъзна

като гъсто смокиново сладко.

Моите стъпки лепнеха,

невидими, неми.

Звездоброецът

падна в калта на колене,

защото звездите

го бяха напуснали.

Аз не смеех да гледам

и просто потънах във мрака,

без да моля спасение,

без да зная

какво ще дочакам...

Никога не се влюбвайте

в звездоброец.

42. ___За влаковете с любов___

Това толкова пролетно утро-
като мисъл за млечна сметана,
като ягоди с кристалчета захар...

И пероните чакат на гарата
да пристигнат отнякъде влакове.

Седнал, някой на пейката плаче
и с ръкав си трие лицето.

После гледа релсите сляпо
и за кой ли път моли за влака-
да пристигне с любовно потракване.

Даже в тъмното ще разпозная
на сърцето ти бясната мисъл:

"Тя е!Тя е! Тя е! Виж, тича!"

По ръцете ми сметана се стича...

43. ____Лозницата____

Мисълта ми се увиваше
като лозница
все около тебе.
Зелените филизи
съхнеха без време,
защото сушата
изгаряше сърцето ми.
Лозата беше виното,
което чакахме
и за което се приготвахме
с дълбоки изби.
Там беше хладно
и упойващо във мрака,
а бъчвите греховно
ни причакваха.
Преливаше от сладки сокове
в екстаза на кипенето,
ухаше на грозде,
а в ъглите играеха
на боговете
тъничките сенки.
Дали все някога
отново ще се случи
да пием от кръвта
на някой блед Исус?
Последната му риза
сме получили,
а земната вода
превърнал във небесно вино,
когато аз и ти
на сватба сме отивали...
Мисълта ми се увива
като лозница
все около тебе
и жадно иска пак да пие

от влагата в сърцето ти.
Навярно може и да те убие...

44. ____Разпиляват се стъпките____

Разпиляват се стъпките.

Пътят неясно бележи своя посока.

Притегля към себе си,
дразни притъпените сетива.

Очите събират света,
потапяйки цели флотилии:
детски крясъци, облаци,
пържените филии,
трафик по главната улица,
нечия измислена красота.

И да, там, на края на детството,
наднича през счупен прозорец любовта.

Очите страдат, че ослепяват,
защото някак бързо минават
все покрай нещо неясно, незримо.

Но всъщност сърцето открива,
че има какво да откраднем
от рибешко лято, от ръжена есен,
от някаква пролет ефимерна, незрима...

За нашите стръмни пътеки
през бялата зима.

45. _____ Потърсих те _____
Потърсих те
в гласа на вятъра,
във екота на хладното усое,
във вързания
с девет възела конец...
Не те намерих.
Душата ми преброди
всеки градски ъгъл,
а всяка спирка на метрото
будеше надежда.
Потърсих те
по счупените плочки
на тротоарите,
под тентите
на уличните кафенета,
на задните седалки
в автобусите,
в последните кина,
в аптеките...
Отидох в "Пирогов",
а после се качих на Витоша
по някаква велоалея...
Не те намерих.
Днес просто нямах сили
да надникна във сърцето си .

46. ___Небе и море___

Небе и море

ме заливат в божествено синьо,

протягат към него

ръчичките свои маслините.

Потрепват листенцата крехки

във тишината,

брои ги с любов и надежда

свенливо земята.

Че всяко листенце

е думичка проста до бога-

разчитам любов и надежда,

разчитам тревога.

От север дочувам и днес

студения вятър,

готов моя ден

алчно и лакомо да ухапе.

Небе и море

се сливат в божествено синьо,

разказват своите истории

листенцата на маслините.

Студените пръсти на вятъра

вече галят морето,

вълните на краткото щастие

стоплят сърцето му.

47. _____Залез_____

Небето и морето
преливаха от синьо.

Една горичка
в дъното на хоризонта
внезапно се запали.

Маслините разпериха
ветрило от зелени пръстчета
и взеха да гасят пожарите.

Между дърветата
огньовете на залеза
избухваха за кратко
в очите на жената,
която късаше маслините
и мълчаливо

ги събираше в полата си.

Сред синьото на тишината
зелените маслини оцветяваха
най- древните в света очи.

Денят посрещаше нощта,
а тя със пръст на устните
му даде знак да замълчи...

48. ____ Морето не обичаше пристанища ____

Морето не обичаше пристанища.

Те бяха дръзки и нахлуваха в пространството
на неговата обич към брега.

То искаше да си споделя пътища,
да му разказва за дъжда и бурите,
за вятъра, нахлул внезапно в тъмното,
за вечерното слънце и молитвата
пред храмовите огнени олтари.

Морето беше пропътувало света,
но подозираше, че няма да узнае
за сънищата цветни на брега.

Брегът не тръгваше, не се завръщаше,
стоеше си самотен вкъщи

и гледаше пристигащите водни влакове...

Не чакаше морето гари.

То просто искаше да се погали
във топлото чело на някой бряг.

Не обещавахе, че може да остане,
щастливо беше в своя вечен бяг.

49. ___На края на света___

На края на света

в едно самотно време,

когато лятото реши да вземе

нежната ни обич към щурците,

се гледахме тревожно във очите

и мислехме за смисъла на дните си.

А утрините можеха със часове да пеят,

морето- да отмива нощното залутване

между света ни вълн и този- вълне.

Морето нямаше да може

да разтревожи вече хоризонта

свс пръстите, протегнати за обич.

То беше легнало под вятъра

и шепнеше в сърцето му, изгубено,

на рибите спасителните думи.

На края на света

морето се оттегляше от всеки бряг,

самодостатъчно във свойта древна памет.

В съня си Ева и Адам му махаха за сбогом,

защото бяха сложили под кръста си

листата от лоза...Остана им света

и спомен за покръстване...

50. ____Денят е пазарен____

Денят е пазарен.

Надвикват го хората.

Гласът на тревогата
пробива през ушната мида,
а мозъкът мига в червено-
липса на обич и грижа.

Гласът на тревогата
реже слуха на прозорци,
потънали в праха
на спасително безразличие.

Денят е пазарен,

без самоличност.

Всеки слуша сам себе си.

Кънтят сградите-

олющени,сиви до кич.

Сивото си остана в душите ни.

Не можем да го надвикаме,
не можем да го изтрием.

Светът е пазарен.

С крясъците на другите
трябва вече да свикваме.

Или да молим потопа
да дойде да ни отмие...

51. __Зелено__

Пространството ми
пълни се в зелено.

Така зеленоока
е реката в мене!

Тече и прекосява
вени и артерии,
нахлува водопадно
във сърцето ми,
наслагва хлорофила си
във клетките...

А кръвните телца
през тая пролет
от епруветките
просветват във зелено...

52. __Шепа__

Държа във шепа
световното дърво-
хиладолетни корени и клони,
и ствол, на който съм подпряла
цялото си съществуване.
Наоколо е звезден мрак,
а аз, човекът, съм заченат
в капката на времето.
И тръгна ли на път,
ще се залутам
във вечните посоки на митичното.
Нагоре ще ме вика светлината,
надолу ще ме тегли тъмното.
А моят ум ще ми напомня,
че средата е бисерът
на всяка мъдрост.
Държа във шепа себе си-
един, отложен засега, финал...

53. ___ За думите днес ___

Спъвам се в думите.

Градът е потънал във смисли-

разнопосочни, немислими,

налудничави...

Градът ги поднася

с кафето на моята маса

вън, на терасата,

където дъждецът

поръсва саксиите,

където два влюбени паяка

смело разхождат

количките на своята вяра,

че животът няма да ги удави...

Блажени са всички,

които не чуват

как градът ни загъва

като евтина стока

полуфабрикати.

Които не виждат

как после изписва

върху гърба ни човешки

"биопродукти".

Думите тука

са само удобни плакати

със изборни грешки.

Спъвам се в тях.

54. ____Пеперуда____

Когато ме докосне пеперуда,
аз винаги тъгувам.

И се страхувам, че ще се изгубя
във своята дневна
или нощна половина.

Денят е цвете, слънце и коприна.

И само трябва да се пазя
от удавяне в обидите.

Нощта в примамни стаи
чертае планове на своите капани.

Летя с наслада,
но гледам да не падна
във електрическото слънце
на илюзиите...Прекрасно е,
когато пеперудата у мен
пътищата свои е събудила,
защото е помислила,
че съм небето ѝ.

55. __ Жената на Лот__

Те бягаха от този град-
единствени оповестени
за разрухата и края.

Те Му повярваха
и без да се обръщат,
тръгнаха да търсят
другаде насъщния.

А аз все исках
някак да се върна.

И се обърнах
със лице към него-
греховния, отхвърления,
удавения в пламъците на гнева.

С музеите, кината и алеите,
с дърветата и детските пързалки.
Стърчаха сред изкъртени павеа
трогателните скелети
на библиотеките,
училищата с детските гласчета
се стопиха, завикаха
поетите в отвъдното...

Обърнах се
и се превърнах в камък.
Солта потече от очите ми студени.

Бях стара и отхвърлена,
но се извърнах,
макар да беше казано,
че нямам право на това.

Аз исках да остана
ням свидетел на лекотата,
със която съдбата
превърщаше във пепел
човешкото. И виждах

Егото на бога-
той нямаше да си признае
грешката.

56. ____Тополи____

Танцуват със вятъра
двете нежни тополи.

Листенцата- смело
преплували залеза,
най- после прегръщат
своите сенки оголени
и в мрака изчезват,
без дума да кажат.

И аз съм безмълвна,
и аз гоня вятъра,
очите ми с болка
угасват на запад.
Танцувам отчаяно
със своята сянка
по чергата слънчева,
скрита под прага ми...

57. __ Молитва__

От дъното на локвата
ме гледаше морето
с очите на удавена жена.

Паветата проблясваха
със песъчинки, дето
подхвърляше, изронена луната.

На дъното на локвата
по пламък от прозорец
гадаех пак любовната ти вечер.

В зеници електрически
надничах и се молах
безмълвно...Даже господ нямах вече.

58. ____Червени цветя____

Червените цветя във вазата
са клонче от дървото на живота.
Змията още спи под масата,
защото ябълката си е цяла-
окъпана във пурпура на залеза,
докосната от черното на нощния покой,
отвъд представите за злото и доброто...
Змията спи и пак сънува себе си
като разцъфнала се, нежна клонка
сред райската градина.
Във своята половина на леглото
жената също спи. Полекичка
деня реди върху червената покривка,
сред синьото на сънния покой.
А с утрото, в кървящата си женственост,
поравно със Адам ще раздели
от резенчетата червена сладост.
Закуската ще бъде провиденческа,
защото вече ще започнат да се питат
за смисъла на своето съществуване.
Във залеза на часовете си
те ще почувстват болката знамение,
останала от черното на нощите,
когато не разбирали все още,
че господ ги обича толкова,
за да им подари света-
единственото си творение...

59. ___Любов___

Нощта между нас
е тясна усмирителна риза.
Панелите трудно заспиват
заради високото
кръвно налягане.
В съня им мазилката пада
като мъртви пера
на птици и ангели.
Нощта между нас
самоубийствено
слиза към изгрева...
А ти ме забравяш
в някаква мудна неделя
с вкуса на яхния от пиле
и хляба от вчера. Треперя
под звуците на кипнала пролет-
хвалебствена меса
от набъбнали сокове
и нацъфтели желания.
А ти? Ти вече пътуваш
в своя нов понеделник-
удавил очи в телефона,
в клавиатурата ръцете заровил,
оглушал за всичко Бетовен.
Нощта между нас
е все още безплодната зима.
В какъв ли момент ще узнаеш,
че съм твоята последна
"безсмъртна любима?"

60. ___Дървото пътува___

Пътуването беше кратко.

Дървото се оглеждаше в очите ми-
най- търсената дестинация.

Дървото беше млечната сметана
на тъничката клечка,
все още необлизна от вятъра.

А после във очите ми
то гледаше зеления театър
на мечтите си, докато златното
не го превърна във вълшебство,
което щедро сипеше жълтичките
на зрялата съдба.

Пътуването беше вече всичко.

Дървото щеше да изпее с вятъра последната си бяла приказка за мен,
а после черните му сухи клони-
да се полюшнат във очите ми- избодени.

Пътуването се превръщаше във спомен.

61. ___Сърце___

Говорим със утрото.

Слънце просветва
в прозрачните чаши с кафе.

А прашните вадички
по стъклото рисуват
едно разполовено сърце.

Сърцето тупти
между нас, съживено
от спомен за лято и смях.

Ти си протегнал
ръка към морето,
аз гледам смълчания бряг.

Уморени, банални,
разнопосочни,
във своето време вървим...

А утрото иска
някак отчаяно
половинките да залепим.

62. ___Кучета и съдби___

Бездомни и гладни за радост,
се сплитат кучета и Съдби.
Виждам ги - под небето узряло
и все още дишащо, да се скитат.
Едната Съдба е загрижена
за кашон с няколко книги.
Прегърнат с мръсни ръце
и понесен към уличен ъгъл,
където Съдбата безмълвно
ще седне до кучето.
И друга Съдба ще протегне
към книгите слаба ръка,
ще разлисти една по една
изхабените страници.
И там, на числото шестнайсет,
ще се случи да види послание-
"С обич и вяност!"
Числото шестнайсет
ще бъде тяхната бяла магия.
Пред кашона със старите книги
се протягат взаимно ръце
и се втурва от думи пътека...
Срещу себе си могат да видят
моето тъжно лице,
което си тръгва полека.

63. ____Отмъщение____

Снегът засипва у мене
твърде много обиди
и... едно отмъщение.

Лавина ли трупам в душата,
или й правя пъртина?

Ще мине през свое чистилице
и гола ще стигне
зелените пасбища,
отхвърлила всяко съмнение,
блажена в деменцията
на едно безвъпросно ликуване.

Умът ми превърна във кухня
с лъскави плотове
и все същата
стара рецепта за готвене.

Но в моята кухня затвор
се спотайват и ножове, остри ножове,
с които мога да срежа
тънката ледена мрежа
и лавината да потегли,
влюбена в земното ти притегляне...

64. ____Врабчета____

Две врабчета се целуват
във росата
и приличат на танцуващи
дервиши.
И ги чувам
като божии камбани,
и на земна
топла пръст миришат.

Отлетяха сред дърветата
на рая,
а аз тръгнах
боса из градината...
Толкова е хубав
само краят ни,
само пред смъртта
света разбираме.

65. ___Медоносен___

Медоносен, денят пъпли
между къщици и дървета.

Дъждът кротко прокапва
и благославя полето.

Закъсняло е слънцето
и в своето всевластие
отказва да съучаства
в проекти за щастие.

Полудели от утрото,
птиците се надвикват.

И понеже съм в тихото,
още не мога да свикна.

И понеже случайно
преминавам през селото,

го крада във очите си
и си правя постеля:

с керемидите паднали
и прозорците гладни,
със ехтежа на думите

в стаите празни,
със сенките, тръпнещи

в свято очакване,
със зелените сънища
и тревите с омайниче,

което откривам
до пътечката точно...

Медоносен, денят ми
едва е започнал.

66. ____Татко____

Небето ни разчертано е
с безброй въздушни пътеки.

Към хоризонта измамен
вече вървиш полека.

С очи играя на дама
по небесни квадрати
и ето , че падам в капана
на пътища непознати.

И те следвам към залеза
с ветровете и слънцето,
и те сея в душата си
като Исусово зрънце.

После с поглед в далекото
ще надвикам просторите
и ще чакам от ехото
пак да ми отговориш.

А когато и мракът
във стаята се дотътри,
със залъка си насъщен
ще мога да те преглътна.

67. ____Прикованият____

Ръцете ми са заковани
кървят и посиняват,
стиснали до болка
пилоните в мотрисата.

Скърцат релсите
и режат всеки нерв

от моето самоотвержено пътуване.

Наоколо е празно,
а аз вися без риза.

Просякът в метрото
я облече, защото му я дадох.
Човече, кръвта ми е попила
във седалките.И те изглеждат
като райски ябълки.

Кой господ ме остави
сред градските разбойници?

Представям си лицата им,
разпънати до мене.

Отвън, във мрака,
лепят емотикони по стъклата
догонващите влака.

Светът пътува...

От кръста на един безумен век
душите на пътуващите ще лекувам.

68. ____ Очите ми плуват в зеленото ____

Очите ми плуват в зеленото,
а синьото дави ума ми.

Без въздух останал и трескав,
той търси спасителни думи.

Всевластно е синьото. В спомена
то пълни дробовете с пясък,
изкусно увива в савани
и жали на чайките с кряска.

Всевластно е синьото. Взема
от мен хоризонта на дните ми.

Обръщам му гръб и те гледам -
извира дори от очите ти...

69. ___Морето шуми___

Морето зашумя
до чашата с кафе
и рибите заплуваха
на кухненската маса.
Прозорците тъмнееха
от облаци и дъжд,
а слънцето прескачаше
в любимата ми чаша.

Приятелска ръка
помахва от покривката,
усмивка се топи
във резен козунак.

Една вълшебна лодка,
доплувала до пристан,
със себе си ме кани
към неизвестен бряг.

Диванчето във кухнята
полека се полюшва,
вълни заливат радостно
и моите колене...

Благодаря, моряко,
с великденското утро
ти пращам за късмет
червеното яйце...

70. ___ Блажените нищи
разпъваха своя Исус___
Блажените нищи
разпъваха своя Исус.
Поделихме си дрехите
и на мене се падна хитонът.
Платът не беше пробождан
с човешка игла.
Избелван от времето,
просветвал във самота,
хитонът тежеше в ръцете ми.
Слизах по хълма, защото небето
внезапно замръзна,
а мракът погълна
тъжния град на фарисеи и войници.
Бягах с хитона в ръцете,
душейки солената пот на страха.
А поетът висеше на своите думи
с прошка в зениците-
затънала в озлобените викове,
разперила крилата си, птица...
Хитонът изпълваше дланите като жив.
И мисълта, че Той беше щастлив...
Наметнах дрехата, заваля,
сякаш наметнах във бурята
нечии бели крила...

71. ____Вечеря____

Ще вечеряме ли,Исусе?

Уж сме много, а е самотно.

Уж в прегръдка сме и сме братя,

а в душата ми лази съмнение.

Тихо стана. Отмина

пасхалното песнопение.

Отляво сме вече седмина.

Още не смея да седна.

Аз съм човек неверен,

все се съмнявам, все питам.

Но виждам, че Юда обичаш-

на нас даваш хляба и виното,

а на него в смъртта се обричаш...

Вечеряхме вече, Исусе!

72. ____Мария съм____

Мария съм.

В гърдите ми- запалени огънове.

Не зная вече кой подкладе съчките-
светлик ли ангелски, или вечерен мрак.

На кръста съм и аз.

Очите ми, избодени, изтичат.

Устата ми е няма

и пресъхнала от викане,

ръцете ми кървят

със стигмата на хляб и вино.

И уж съм будна, а сънувам пътища,
които с тебе никога не минахме.

Мария съм.

Сърцето си , разрязала на части,

аз къс по къс ще го продавам

и на бога, и на дявола.

Човешко е, бълнува за спасение.

Но не в смъртта, а във живота:

да ти направя нов хитон,

че тоя се окъса, да ти зашия

синята каишка на сандала,

да скътам няколко денария

за оня миг, когато се прощаваш

с мен заради другата.

Мария съм.

И съм богопомазана.

От днес осъбвам без сина,

безсмъртния. От днес

ще ви посрещам от иконите,

а вечността ще гледа през очите ми.

Синът ще се превърне в семе,

очакващо отново възкресение.

Ще благославя бебето Исус

ония, дето молят да се съмне,

ония, дето молят за спасение.

Човечеството е обречено

във своята космическа наивност-

в душата ми прокрадва се съмнение.

73. __ Подарък__

Подарих си пустиня.С мираж.
Подарих си и празна тетрадка.
Ще записвам всеки валеж,
всяка реанимираща капка.
Ще рисувам пясъци, пясъци,
с години натрупвани мигове.
Ще възкръсват минутите кратки
в часовници, глухи за минало.
Ще изкачвам безкрайните дюни
и ще тегля след себе си, вярна,
само твоята тъничка сянка-
като спомен за по- щастлив юни.
Подарих си пустиня. Миражът ми
беше пълен оазис със думи
и рисуваше картини за сбъдане
в полудяло зелено и синьо.
И разцъфнах във своята пустиня:
подреждах цветчета с бодили,
заравях ненужните пътища,
вледенявах сърцето си нощем,
а денем го палех, щастлива...
Подарих си пустиня.
Подарих си тетрадка и молив,
а с думите спомени трия...

74. __Камбаната__

Камбаната проплакваше
в калта на закъсняла есен.

Дочувах я сред клоните
на мокрите дървета, които,
наведени почти до долу,
се гърчеха под бремето
на божията воля.

Едно-единствено листо
отказваше да падне във калта
и смело зеленееше там, горе,
на върха на най- високото дърво.
Листото предизвикваше небето,
вятъра, дъжда и лакомите облаци.

Обърнало лицето си
към селската камбанария,
припяваше изтънко и пригласяше
на все по- силния порой от звуци.
Камбаната удави малкото селце,
което сякаш се опитваше да бяга.
Във рехавата в'ълна на дъжда
комините се движеха
и смесваха дима от топлите огнища
с лепкавата като болестта мъгла.
Камбаната оплакваше покойник-
последния останал мъж
сред махаличката от десетина къщи.
Стоях във дворчето и виждах ясно,
че и комините са вече мъртви.

Мъглата си играеше със тях
и никакви огънове не затопляха
на стаичките празните утробы...

Камбаната замлъкна.
От камбанарията се мярна
бялата забрадка- облаче,
което се препъваше
по каменните стъпала.

Помислих си, че вече всички сме жени-
камбанарията, земята и смъртта.

75. ___Часове___

Часовете пропадат
в пространствата
на вчерашния ден.

С минутите броя
и прекроявам всичко.

Ловец на мигове...

Редя ги в паметта
като сурови хлебчета във фурна.

А после ги изпичам в думите.

Ловец на мигове...

Защото няма утре.

Има надежда и сънуване.

Единствената осезаемост
за моето съществуване
е неизчерпаемият дъжд секунди,
който ме залива.

Потоп, а аз съм Ной,
понесъл през стихията на времето
от всички думички по две-
за Тя и Той. Докато не открия
божия земя и не покълне
семето в пръстта ѝ.

76. ___Глухарче___

Сънувах глухарче -
запалена жълта свещица,
все още изправена, неугасена...
Сънувах миг спомен -
бях твоя царица с венец във косите,
а наоколо падаха
нежни листенца пролетна радост -
все още нестъпкана, наново спасена...
Сънувах любовно послание -
самотно изправило златна главица,
цветето гледаше нагоре в небето.
Там сигурно беше студено.
Глухарчето щеше да свети
през своето кратичко време
само за слънцето,
само за него...

77. ___Стол___

Във сивотата на едно бавно свечеряване,
пред още по- сивите стени на стаята затвор,

вдясно до сърцето

на единствения ми прозорец,

теб те няма.Има стол.

Едва оразличим сред делничност,

забъркана от черното и бялото.

А столът винаги е някакво присъствие.

Отсъствие - ще кажеш ти,

защото знаеш, че си просто гледна точка.

Но аз ще виждам в мрака на света

там твойта дреха.

Като небесните криле на ангел,

които съм изпрала

и сложила на стола да изсъхнат,

без да питам дали си долетял,

или си паднал.Като излишната

и вечно подарявана

безсмъртна риза на Спасителя.

Оставил си я в мрака,

преди да сложиш със смирение

глава до моята - на бялата възглавница...

78. ___Сърцебиене___

Едно пролетно сърцебиене.
Сто години вали в Макондо.
За мен обаче не е хипербола,
днес си мисля, че е възможно.
Мигът, обрамчил докрай прозореца,
е кална вода на тънки струйки.
И кална улица с тротоари -
изнасилвани, заличавани.
Едно пролетно сърцебиене.
Сто години вали в Макондо.
Дъждът кълве монотонно
стотици тераси ръждиви,
стотици разбити входове.
Не оцеляват графитите,
плачат пощенските кутии...
Едно пролетно сърцебиене.
Сто години вали в Макондо.
Съседката ми е бременна
и сънува дъждовни кошмари -
в квартала вече се раждали
и деца със свинска опашка.
Едно пролетно сърцебиене
срещам на всяка крачка.

79. ____Писмо____

Ще вляза във входа
да се скрия за малко,
да избягам от нахалника дъжд.

Чадърът заяжда
и го нося разтворен,
на вратата мърморя:"Задръж!"

Наредени грижливо
пред мене в редичка,
срамежливо затулени в мрака,
боядисани някога
в кротичко сиво,
кутиите пощенски чакат.

Чакат някой да прати
писмото съдбовно-
търпеливи, смълчани и жадни.

Да напълни със радост
утробите празни,
да напомни плодовитата младост.

Ще почакам и аз
дъждът да престане,
още споря с чадъра негласно.

И може да пусна
старомодно послание
за теб - във кутията вдясно.

80. ___Вагонът___

Някакъв ръждясал вагон
и кървящи релси,
отрязани...

Свършват без звук и без стон,
а идват към мен
отдавна.

Като гроб е обрасъл с трева
моят отрязък
от пътя
и кънти със солена тъга
споменът за стъпките
мъртви.

Вагонът навежда глава,
подсмърча
в следобеда пращен,
зад картони вместо стъкла
очи ме гледат
вторачено.

Подхвърлям в търбуха му стар
свойта чанта,
със стихове пълна,
и взела мечта за другар,
аз не казвам кога
ще се върна.

Вагонът и релсите греиват
в тишината
на пустата гара.

Аз съм скитница с посоки грешни.
От себе си ли
ще бягам?

81. ____Лодка____

Зад мрежата от клони
нахлува портокаловият залез
и реже с нож очите ми.

Една самотна лодка
нежно се полюшва сред вълните
върху затоплените водни връхчета,
разпенени и пълни със балончета.

Опряла нос във кървавия разрез на морето,
тя чака своето тръгване

и е готова да посрещне всяко раждане-
на слънчев бог или на буря,
или измислено чудовище във мрака.

Понякога поглежда кафявата скала
и сигурно си спомня за дървото,
което е била, във своя зимен сън
сънувало пристанища...

Зад мрежата от клони
аз виждам тази лодка
като единствената си възможност
да търся и откривам острови.
Или да ги измислям кротко.

82. ____Сън____

Усецах слънцето, полегнало в мене
и с дъждовните си очи
по мъничко вземах,
навивах кръгчета от лъчи.

Наоколо къщите, с разбити уста
и изронени зъби, някого чакаха.

Слепи, безгласни, пропускаха вятъра
през остатъчните си сетива,
за да не се чувстват празни.

Аз виках нощните сенки да се завърнат-
шепота, миризмите на готвено и цветя.

Кой знае защо, в калната тишина
не чувах щурците.Завивах се презглава
с порасналата трева и с коприва.

Кротко заспивах. С детските стъпки,
с гумите на колелата,
със хвърчилата на лятно небе
започвах да пиша...
Вече можех да дишам.

83. ___Отплавал___

Ще си измисля, че си отплавал,
с деня за другар, неизпратен,
отвъд скалите на морския фар.
Облаци и мечти ще се хващат
в моите мрежи насън, а наяве
ти по водата ще ходиш.

На разсъмване каза, че можеш,
и аз ти повярвах.

Ще си припомня, че си заминал.

Около мен ще е бяло и синьо,
морето ще мие стъклата,
а слънцето пак ще залязва в душата ми.

Изпили сме вече кафето,
порцеланът на масата свети като кандило.

Цветята умират красиво
под целофанения саван.

Нямам вече небе,
имам празен стол и таван.

Ще си представя, че си излязал за малко-
една цигара с кафето.

До букета с цветя си оставил усмивка.

А ето и твоята чанта със пътища.

Ще посегна към нея,
ще извадя оттам кръстопът.

И ще стана крадецът на бъдеще...

____Улици____

Градските улици

протягат ръце

в сивото утро.

Натоварени, болни,

със прашно лице се задъхват.

Потокът коли

под отровния въздух

упорито пълзи.

Всеки уличен нерв

е опънат докрай,

скърцат ставите кръстопътни.

Тревожно просветват

със зачервени очи светофарите...

И хора пълзят.

Зловредни бактерии в кръвопотока:

арогантност, боклуци,

евтина стока.

Ученици със раници,

майки с колички,

баби с пазарски торби.

Притичват мъже и жени

с телефони в ръце

и потънали погледи...

Списъкът вече е налице.

Денят е пазарен.

Търговците на души

хвърлят зарове.

Дяволът вдига цената,

ангелите небесни

усърдно играят на борсата.

Базовата валута сменя курса

купува- продава,

не трябва да има грешка в баланса...

Смъртта е статистика

на човешката (не)достатъчност,

а животът е само аванс.

84. ____Сенки____

Сенките играеха,
мултиплицирани, в прозорците
на мръсния панелен блок.
Поетът провиденчески бе припознал
във този мълчалив театър
онази наша неспособност
да се приемаме, преди да се обичаме.

Поезията е метафора,
горчивото и сладкото
на нашата трапеза
и вино за наивници.

Душите ни емотикони обикалят
около сенчестата
половина на Земята.

Във черно- бялото на сънищата
ловуваме вълшебства
и ги окачваме във все по- тясната
галерия от спомени.

В отсрещния панелен блок
мъжете и жените
не се достигат, нито се докосват.
Изгонени от господ без надежда,
измислихме си рай
и си го скрихме
във своя виртуална мрежа...

85. _____Денят на улицата_____

Градските улици
се отърсват от сънища,
от пътуване и мечти.
Отърсват се бавно
от глупост човешка,
зависимости
и среднощни лъжи.
Изтрезняват съвсем
и с надежда се втурват
към изгрева в дъното,
там, на изток, където
безразлично чертае небето
един немислим хоризонт.
А вечер, с разбити колене
и ожулени лакти,
тротоарите молят за милост.
Уморени се спират до храма,
а залезът бавно залива стените
и дави очите
на светци и светици.
Приклякат на прага
градските улици
заедно с птиците.
И тихичко чакат...
Понякога виждат
как бог тихомълком
присяда във мрака.

86. __Скръбта на дъжда__

Дъждът изливаше

цялата си скръб в морето.

Беше тежък и мократа му риза огъваше тънкото въже на хоризонта.

Облаците чаршафосваха небето,

а слънцето си бе полегнало

на мокрите възглавници,

унесено във песента на ветровете

и собствените си предчувствия за сънища.

Дъждът изливаше

самотната си ярост във морето.

Наказваше го с тежките куршуми

на своята любов.

То беше проснато по гръб,

обърнало лице

към тъничката светлина,

а в дълбините на душата му

вълните се надигаха,

подгонени от земеръса на раздялата.

Морето се сбогуваше със лятото.

Дъждът обаче продължаваше да хвърля

безплодното си семе

в лицето на поредната вълна

от безразличие...

87. ___Каин___

Ще ме познаете по пътищата,
дето минах, мислейки за брата си.
По моето мълчание, защото се страхувах
най- вече от отровата на думите.
Ще ме познаете по стръмните завои,
по лабиринтите в душата ми,
където като кегли се търкаляха,
едни и същи, моите молитви.
Те никога не носеха утеха,
защото винаги ги произнасях
с омраза и със нож в сърцето си.
Ще ме познаете, защото аз
съм семето на прокълнат баща
в утробата на грешната ми майка.
Защото не успях да се родя в пръстта
на божията райска нива.
С ръцете си все ровех чужда кал
и сеех себе си.И раждахме се
всяка пролет, а зимата умирахме-
зелени, сладки, хрупкави и сочни...
Но господ се гнусеше от пръстта
по моите ръце, защото виждаше,
че всъщност си приличаме.
Създателят на тази кална приказка-
земята, ни изостави всичките...
Сега се скитам по кривите пътеки на света
и хвърлям семето си в четири посоки.
И всички сте децата ми, а аз съм хлябът ви.
И само вие ме белязахте с безсмъртие...

88. ___Локва___

От дъното на локвата
ме гледаше морето
с очите на удавена жена.

Паветата проблясваха
със песъчинки, дето
подхвърляше, изронена, луната.

На дъното на локвата
по пламък от прозорец
гадаех пак любовната ти вечер.

В зеници електрически
надничах и се молех
безмълвно-даже господ нямах вече...

89. Водата отнася
нашите спомени
и сенките на гората.
Всеки търси
свой хоризонт.
Дърветата намират
изчезналите си пътища.
От нашето безразличие
дори пчелите умират.
От извора до морето-
реката предлага
порой водоскоци
или тъмни вирове
с мъртъв покой...
Кажете ми, че не е късно
за нас- да избираме.

90. ____Целувка____

Дрѳвцето беше слабичко
и вятърът го тласкаше
в посоката на светофара.
Сияеше във розово,
цветчетата бродираха
воланите на роклята.
В краката му се лееше,
асфалтова, реката
на прашния нахален булевард.
Дрѳвцето се навеждаше надолу,
оглеждаше лицето си
във лъскавите брони на колите.
Помахваше със клони,
а клаксоните поздравяваха
самотния му танц на пътя.
И само светофарът срещу него
го гледаше презрително
и често мигаше
със светещи в различен цвят очи.
Дрѳвцето се протягаше, за да достигне
до черната изящна фигура.
Размахало ръце със розов маникюр,
то искаше да подари на светофара
една зелена пролетна целувка...

91. ____Пейката____

Пейката щеше да падне
от старост.

Страхуваше се,
че със своя алцхаймер
бавно забравяше лятото
и двете момичета,
дето сядаха привечер.
Съседите коментираха:
смеха на момичетата,
полите, запалените цигари,
бутилката с бира
беше позорна,
поведението- фриволно...
Косите се филираха нежно
от уличното течение,
очите бяха гримирани
с умение на художник.

Младостта беше сложила в тях
малко наивност и много инат.

Зад гърба им залязваше
слънцето кръводарител
и изгряваше нощният град.

За да не седне и днес никой,
пейката избута коварно
няколко нежни пирончета-
да я пазят свободна.

92. ____Дюната____

Бетонът грубо лягаше
върху затоплената гръд на дюната.

Притискаше лицето ѝ
и свличаше от златната ѝ кожа всичко:
тревичките и пясъчните лилии,
тебеширените охлювчета,
върхчетата остри на копъра,
по-див от слънцето и от солта на вятъра.

Бетонът я целуваше разголена,
крадеше сънищата ѝ да стигне до небето
и се опиваше от дивата ѝ същност.

Ръцете на едно безлико
и изникнало от нищото шосе
я стиснаха във каменна прегръдка.

А дюната се задушаваше
и гледаше с копнеж морето.

Тя молеше да я погълне.

93. Поляга тихичко ношта
по тротоарите на спомена,
завива ме в сребро луната-
огромна, светла и свободна.
Дали отново хваща с мрежи
в ума натрупаните думи?
Докато чакам да се съмне,
изстрелва ги като куршуми
обратно на земята смъртна.

Луна и лудост.ПолуНяване.
И малко мъдрост- най-накрая.
По светлия повой пристъпват
Пилат и Йешу...Към Рая
за нещо важно си говорят
сред музиката на безкрая.
А мен оставят долу тленна,
за да избирам и узная
кое в живота ми е ценно...

Полазва паяче ръката ми
и лунна нишка ми подава.
Усмиввам се, защото в мрака
за вечността се връзвам здраво.

94. ____Маргарита____

Летеше Майстора
със своята Маргарита към небето.

Конете риеха с копита
и беше светло.

Видях душата си
да литва с тях,
прошепнала молитва...

Под нас остана
един самотен град
с разбити улици
и изкопи като гробове,
в които зелениясваше вода.

Но горе звездите
весело се ронеха
и сееха на воля светлина.

Не вдигнаха глава бездомните
край уличните кофи,
защото търсеха разковниче
като мечтателя Рустем...

Летеше Майстора
със своята Маргарита,
а аз - със вятъра.

Сбогувах се със слепите-
и истинските, и фалшивите,
прощавах на едните,
а с другите тъгувах.

Пред мола камерите
уловиха сенките ни.

Загледах се в града отново,
а светлините в центъра
прорязаха очите ми.

И някак си в съня усещах,
че вятърът ще ме изпусне
на земната окаляна поляна,
че няма как съдбата да допусне,

дори да искам,
вещица да стана.

95. ___Улична лампа___

Уличната лампа

беше сърп на луна-

долу, в тъмното , скрита

почти на ръба на нощта.

Чертаеше пътека по тротоара

и свързваше вход Б и вход А.

Двете сенки притичаха

под дърветата,

за да се прегърнат.

Аз стоях зад пердето

и светех в мрака

с тревогата

на последна цигара...

96. Донесе ми жълти цветя...
Като онези на Маргарита,
обагрени в жълта тревожност,
които сама беше купила,
за да засити глада.
Донесе ми жълти цветя...
Като жълтъка на слънцето,
което Ван Гог нарисува,
а аз изпържих за тебе в зехтин
и поръсих със чубрица,
за да заситиш глада.
В очите ми никнеха
вечните жълти цветя,
които потапах във вазата,
и гледаха заедно с мен
през отворения прозорец
цветната илюстрация
на един винаги гладен град...

97. _____Сърце_____

На стълбището някой е рисувал
ранено със стрела сърце.

Кръвта прокапва по стената
на зрели хапки ярък горски плод.

Ласкае се усмихнато,

че е направил чудо,

олющеният, овехтял латекс.

Вратите се побутват и шушукат,

гадаят кой и как,

дали е вчера или днес.

Те по съседски си мърморят

за боята и за изцапаната,

според тях, стена.

Едно момче със дъх на вятър

се визира влюбено надолу,

до дъното на този кладенец

от прашни, неизмити стълби.

Във вечерния полумрак,

понеже осветлението не работи,

сърцето не изглежда наранено.

В един компромисен вариант

на светлина то ще започне

спор с Джон Ленън.Ще каже, може би,

че правенето на любов

е винаги участие и във война.

98. ___Пътуване___

Пътувам със мрака.

Отвън, на стъклото
поставил е ледени длани.

Възседнал е вятъра
и преследва с охота
лицето ми, недоспало.

Очите ми трудно
различават пейзажа,
уморени от толкова виждане.

Пък и мракът затува
морските плажове,
които по детски заспиват.

Търся сред думите
подходяща метафора
за този мрак похитител,
но умът ми засяда
и той на семафора-
да дочака спасител.

Електрическо слънце
разрязва тъмата
в очите ми, помътнели.

Пътека от фина
и ярка позлата
се втурва внезапно към мене.

Ще пристъпя полекичка,
ще тръгна по нея-
да избягам от спрялото време.

Ще оставя и мрака
да си търси метафора.
Само куфара ще си взема.

99. _____ Ежедневие _____

(По G.Skumov)

_____ Разказите на Художника

Една жена върви

след живота си.

Калдъръмът прецежда

лъчите на слънцето.

Никой не оставя следи

по вековните камъни.

Жената е миг,

ежедневие, оцеляване.

Топлината през зимата,

когато улицата

като гроб ще изстине.

Жената върви

под товара на спомена-

във очите ѝ чатка с подкови

едно весело, сиво магаре.

Небесна вода

се разлива по камъка.

Калдъръмът синее-

море, във което довчера

са плували риби...

Жената върви,

понесла живота на гръб.

Тоягата тънка

подпира гръбнака.

Подпира ли болката?

Къщите мълчаливо протягат

дървени пръсти

като кръстове.

Не отговарят...

Пътят е вече към края.

В дъното му наднича,

в зелено и синьо,

природното безразличие.

То е само свидетел
на всяко човешко усилие.
И го превръща във пепел.

100. _____ Нов ден _____

За новия ден
нови думи ми трябва,
изтръсквам полека
дебелия речник.

Шумът от хартия
сърцето ми грабва,
наричам с магия
мигът да е вечност.

И после разбирам,
че само със думи
пак няма да мога
света да запомня.

Тогава по детски
несръчно рисувам
небе, облак, слънце,
погача и стомна.

Ръцете прегръщат
днес Пижо и Пенда,
в червено и бяло
се събужда града-
бездомник, прикътал
със мартенска нежност
порои, разлистване
и млада дъга.

Превръщаме думите
в своя мил спомен,
боядисваме цветно
и съня беловлас.

Дори на задушница
в житото помен
покълва молитвата
на всеки от нас.

101. Градът е присвил очи срещу мене-
със старите сгради на "Витошка",
които са някак нелепо слепени.
Отдолу са шумни, кичозни, скандални,
а под небето- като сух хляб по перваза-
мъртви и тъжни се ронят стените им,
изкълвани от хорска немара.
Градът е присвил очи срещу мене
и нагло излага на показ
своите срамни истории за човешки сърца
във боклука на нашето време.
Един сляп музикант монотонно припява
до купичка дребни монети.
Една стара жена и мърляво циганче просят.
Делят си, удивително кротко,
калните стълби на "Сердика".
Исторически кръстопът с артефакти
на мотриси, посоки, съдби,
театрални декори, реклами...
И фонтанче за градските влюбени.
Някой е хвърлил във водата
своите жълти стотинки надежда.
Градът е присвил очи срещу мене.
Цигането си тръгва, разплакано.
Скинарче със крак го побутва
надолу по стълбите.Тълпата тече
като мръсен канал с безразличие.
Мотрисата идва и моят перон
опустява.Аз оставам.И си спомням
как оня ден някой скочи на релсите.
И как няколко гласа измънкаха:
"От любов ли, от глад ли..."
Градът е присвил очи срещу мене.